

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3144/2021
18.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љубомир Јовановић, адвокат из ..., против туженог Дома за смештај и негу старих лица „Прокупље“ из Прокупља, чији је пуномоћник Милан Делић, адвокат из ..., ради утврђења и преображаја радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2070/2020 од 17.03.2021. године, у седници одржаној 18.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2070/2020 од 17.03.2021. године и пресуда Основног суда у Прокупљу П1 60/19 од 17.01.2020. године, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је незаконито решење о отказу уговора о раду број ...-... од 10.05.2017. године донето од стране туженог, да се утврди да је дана 17.05.2017. године радни однос тужиоца код туженог заснован на неодређено време, да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 226.500,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 60/19 од 17.01.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је незаконито решење о отказу уговора о раду број ...-... од 10.05.2017. године донето од стране туженог. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је дана 17.05.2017. године радни однос тужиоца код туженог заснован на неодређено време. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове поступка у износу од 120.050,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2070/2020 од 17.03.2021. године, ставом првим изреке, жалба туженог је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 116.250,00 динара, док се захтев преко досуђеног до износа од 120.050,00 динара одбија као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужени, из свих законом дозвољених разлога.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био у радном односу на одређено време по основу више сукцесивних уговора о раду на одређено време између којих није било прекида дужег од 30 дана и то у периоду од 11.05.2015. године до 11.05.2017. године. Последњи уговор странке су закључиле дана 24.04.2017. године са уговореним временом рада од једног месеца, до 27.05.2017. године. Пре истека тог уговора, оспореним решењем туженог број ...-... од 10.05.2017. године тужиоцу је престао радни однос на одређено време због смањења обима посла. Тужилац је био привремено спречен за рад у смислу прописа о здравственом осигурању у периоду од 09.05.2017. године до 23.05.2017. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да је тужиоцу отказан, последњи у низу, уговор о раду од 24.04.2017. године, којим су се странке споразумеле да тужилац заснива радни однос на одређено време почев од 28.04.2017. године до 27.05.2017. године, због чега тужени не може отказати предметни уговор о раду због смањења обима посла, јер исти није закључен под тим раскидним условом, већ је исти могао отказати једино протеклом рока на који је закључен сходно члану 175. став 1. тачка 1. Закона о раду. Тужени је био у радном односу на одређено време код туженог по основу више сукцесивних уговора о раду који се сматрају једним уговором, а чије укупно трајање рада на истим пословима не може бити дуже од 24 месеца са или без прекида. Закључењем уговора о раду број ...-... од 24.04.2017. године прекорачен је рок од 24 месеца прописан одредбом члана 37. Закона о раду, па је дошло до испуњења услова за преображај радног односа. Зато је утврђено да је незаконито решење о отказу уговора о раду од 10.05.2017. године, утврђено је да је тужилац засновао радни однос на неодређено време од 17.05.2017. године и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом туженог указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право.

Тужени је установа која по члану 2. став 1. тачка 5, 7. и 8. Законом о буџетском систему, спада у кориснике јавних средстава, па се у односу на њу примењују одредбе и тог закона. Законом о изменама и допунама тог Закона („Службени гласник РС“ број 108/13 од 06.12.2013. године), као и каснијим изменама и допунама, чланом 27е став 34. прописано је да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2018. године, Изузетно од става 34. овог члана радни однос са новим лицима може се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства. Чланом 105. истог Закона прописано је да ако су одредбе других закона, односно прописа, у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

У контексту наведених законских одредби, у односу на туженог, као корисника јавних средстава, примењује се поред Закона о раду и Закон о буџетском систему, чијим одредбама је прописана забрана заснивања радног односа са новим лицем ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места. Такође, ове одредбе су *lex specialis* у односу на одредбе Закона о раду којима се прописују услови за преображај радног односа са одређеног на неодређено време, а што следи из члана 105. Закона о буџетском систему. Полазећи од тога и у конкретном случају се имају применити одредбе Закона о буџетском систему, па како је Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему, који је био у примени у време настанка спорног односа између странака, било забрањено запошљавање нових лица у јавном сектору ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, осим у изузетним случајевима, и то уз сагласност надлежног органа Владе, ревизија туженог је усвојена, а нижестепене пресуде преиначене. Тужиоцу је рок на који је закључен последњи уговор о раду истекао 27.05.2017. године, па супротно закључку нижестепених судова није било услова да његов радни однос на одређено време по сили закона прерасте у радни однос на неодређено време без претходно прибављене сагласности Владе имајући у виду наведене одредбе Закона о буџетском систему, па је из наведених разлога Врховни касациони суд преиначио нижестепене одлуке и одбио као неоснован тужбени захтев.

Туженом на основу члана 153. и 154. ЗПП припадају опредељени трошкови и то на име приступа на два неодржана рочишта у износу од по 9.750,00 динара, за шест одржаних рочишта у износу од по 18.000,00 динара и на име састава две жалбе и ревизије у износу од по 33.000,00 динара, према Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12) у укупном износу од 226.500,00 динара.

Како трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, то је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова на име одговора на ревизију, на основу члана 154. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 1. и члана 165. став 2 ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић